

ANGO ULEME 18

Keskisen Euroopan sarjakuvamekka pyöriskelee niin suurissa raha-vaikeuksissa, että vuoden 1992 karke-loihin huudetaan jo apuun valtiota ja yksityisiä sponsoreita. Kaupungeista alkoi nousta skandaalin käryjä, kun paljastui että entinen kaupunginjohtaja oli lohkaissut leijonanosan yhteishyvää omiin liiveihinsä. Äijä on nyt kahleissa ja oikeudenkäynti odottaa.

Synkistä paljastuksista huolimatta Angoulêmen 18. sarjakuvafestivaalit oli pirteä tapahtuma - ei edes pureva pohjatuuli tai pikkupakkasen pystynyt pelottamaan sata-tuhatpäistä sarjakuvakansaa.

Festivaalien tärkein anti oli näyttelyissä: tänä vuonna virallisesti käyttöön vihitty sarjakuvakeskus (CNBDI) tarjoi upean katsauksen sarjakuvan historiaan. Ymmärrettävistä ystäistä melko ranskalaispainotteisen originaalikaivaakaan mausteena olivat sarjojen viereen sijoitetut monitorit, joista näyttelyvieras saattoi napin painalluksella valita videopätkiä piirtäjistä työnsä ääressä, kommentoimassa sarjojaan ja jopa kertomassa unelmistaan (Moebius sanoi aina halunneensa osata lentää). Monitasoista näyttelytilaa somistivat lisäksi jättimäiset veistokset tunnetuimmista sarjakuvahahmoista.

Keskuksen ja ehkä koko festivaalien heikoin kohta oli japanilaisen sarjakuvan esittely; maailman tuotteliimman sarjakuvamaan töistä kertova näyttely oli kuitattu muutamalla originaalilla! *Le Monde* piti Japani-osuuden puutteellisuutta skandaalina. Nousevan auringon maa oli muutenkin melko väisästi edustettuna: kaikki

tärkeimmät vieraat jäivät saapumatta - peläten ilmeisesti terrori-iskuja. Paikalla oli vain kolme nuoremman polven japanilaispiirtäjää.

Ranskalaisen sarjakuvan suuri isähahmo, tuo rakastettava humoristi, René Goscinny sitä vastoin oli saanut arvoisensa kohTELUN. Palvotun käsikirjoittajan elämäntyötä juhlistava näyttely eteni kronologisesti. Hämyisten huoneiden seinille oli ripustettu Goscinnyä piirrettyjä karikatyyrejä ja hänestä kerättyjä anekdootteja. Vilttauksia oli Goscinnyin Argentiinassa ja Yhdysvalloissa viettämään aikaan. *Lucky Luken* luojalle omistetussa pyhätössä saattoi astua tunnelmalliseen Pikku-Niken olohuoneeseen, missä putkiradio paukkui ja lämpöpatteri humisi. Aikansa kierreltyään pyhiinvaeltaja huomasi kävelevänsä ulos gigantisen kirjoituspöydän vasemmanpuoleisesta ylälaatikosta. Portaatti ylös noustuaan hän saattoi tarkoituksesen varatulla kiikareilla päällistellä tummilla samettiaalloilla pimeässä purjehtivia miniatyyrilivoja, joita majakkatornin valokilla lakaisi.

Muita kiinnostavia näyttelyitä olivat viime vuoden Angoulêmen Grand Prix'n saajan, Max Gabanessin sympaattinen *Mon quartier*,

c'était le monde (Kaupunginosani oli maailmani) sekä kaupungin taidemuseossa ollut kuuden tekijän (*Baru, Boucq, Cabanes, Fernandez, Juillard, Tripp*) originaalitos vastailmestyneestä yhteisalbumista *Le violon et l'archer* (Viulu ja jousimies, joka kertoo siitä mitä tapahtuu, kun kuusi piirtäjää suljetaan museoon 72 tunniksi).

Lisäksi Jacques de Loustal oli järjestänyt samoihin tiloihin 19 pastellityön pienimuotoisen, mutta antoisan kokonaisuuden.

Palkintoja festivaaleilla jaettiin seuraavasti: Grand Prix'n sai ranskalaisen sarjakuvan toinen veteraani, Goscinnyin kanssa vuonna 1959 *Pilote*-lehden aloittanut Marcel Gotlib (Ensi vuonna odotettavissa reipasta partioihuumoria!). Hervé Barun teos *Le chemin de l'Amérique* palkittiin parhaana ranskalaisalbumina, paras ulkomainen oli Miguel Prado albumillaan *Manuel Montano*.

Valtiovalta ei ollut yhtä hyvin edustettuna kuin männä vuosina: kulttuuriministeri Jack Langkin oli jäänyt pois CNBDI:n avajaistilaisuudesta jonkin sodan takia - miesparka, ei tiedä mitä menetti!

Jussi Tuomola